

RÉCIPON.

Τὸ φορτεῖν τῆς ζωῆς.

Η ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΙΓΛΗ^{*)}

Καὶ ἡ γυνή, ἦν ἡ Ἰπποσύνη (chevalerie) ἀνύψωσεν ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως, εἰς ἣν εἶχε καταδικάσει αὐτὴν ὡρομένων καλογήρων φανατικὴ μικρόνοια, ἐξ ὑπερβάλλοντος πρὸς τὸν Διαβόλον φόβου, δὲν καθυστέρησε τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ εὐγενεῖ τῶν γραμμάτων ἀμίλλῃ. Κοὶ περὶ τῶν διασήμων ἐκείνων γυναικῶν, αἴτινες διὰ τῆς παιδείας αὐτῶν ἐκλέισαν τὴν μὲν Ἰταλίαν κατὰ τὴν ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ' καὶ ΙΗ' ἐκατονταετηρίδα, οἵαι ἡ Ἀβέλλα, ἡ Νοβέλλα, ἡ Σκάλα, ἡ Φιδέλη, ἡ Βάσση, ἡ Ἀγνέζη, ἡ Ταμβρόνη, τὴν δὲ Γαλλίαν κατὰ τὴν ΙΕ' ΙΖ' καὶ ΙΗ', ἡ ἐπιφανῆς ἐκ Τολώσσης δέσποινα Κλημεντία Ἰσαύρα, ἡ ἰδρύσασα τὰ Ἀνθεστήρια, Jeux Floreaux, ἡ μαρκησία Δὲ Σεβιγνέ, ἡ κυρία Δασίε καὶ πρὸς ἄλλας πολλαῖς οὐκ ὀλίγαι ποιήτριαι, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς διαπρέψασι, περὶ πασῶν τούτων διελάθομεν ἔκτενῶς ἀλλαχοῦ.

Ἄλλ' ὅπερ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο διαφέρει τὴν λογίαν ἀναγγείωστριαν, τὴν πατρώχν γλώσσαν, γεράριουσαν τοῦτο ὅτι τέσσαρες τῶν διασήμων ἐκείνων γυναικῶν ἦσαν καὶ ἐλληνομαθεῖς. Προηγεῖται ἡ ἐπὶ Λαυρεντίου τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἀκμάσασα Ἀλεξάνδρα Σκάλα, σφροῦ πατρὸς περιόδος κόρη καὶ τοῦ Ἐλληνος Μιχαήλ Μαρούλου σύμβιος, ἡτις τοσοῦτον ἦτο τῆς ἐλληνικῆς ἐγκρατῆς, τὴν γλώσσαν ταύτην ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Λασκάρεως καὶ τοῦ Δημητρίου

Χαλκοκονδύλη διδαχθεῖσα, ὥς τε καὶ ἐλληνικὰ ποιήματα συνέγραψε καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἡλέκτρας, ἐν τῇ ὁμωιύμῳ τοῦ Σοφοκλέους τραγῳδίᾳ ὑπεδύθη. Ονομαστὴ ἐγένετο κατὰ τὴν ΙΗ' ἐκατονταετηρίδα καὶ ἡ Μαρία-Γαετάνα Ἀγνέζη, ἡτις ἐννεατέτις εὗσα ἐγίνωσκεν ἡδη τὴν λατινικήν, μετ' οὐ πολὺ δ' ἐμάνθανε τὰ ἐλληνικά, τὴν ἑρμηνίην καὶ τὰς τῶν Γερμανῶν καὶ Ἰσπανῶν γλώσσας. Κολακευτικὸν δὲ ὠδαύτως διὰ τὴν εὐπαίδευτον ἀναγγείωστριαν, τὴν κηδομέμηνη τῆς ὁδοῦ τοῦ ιδίου αὐτῆς φύλου, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐκατονταετηρίδα ἡ μὲν κυρία Δασίε μετέφρασε καὶ ἐσχολίευσε γαλλιστή, ἐν Παρισίοις, τὸν "Ομηρον, τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὁδύσσειαν, ἃλλη δὲ γυνή, διδάσκουσα ἀπὸ τοῦ 1794—1798 τὰ ἐλληνικὰ γράμματα ἐν τῷ πανεπιστημιῷ τῆς Βοιωνίας, ἡτις ὑπῆρχεν αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἰταλίας, ἐδιδάξεν αὐτὰ τῷ ἡμετέρῳ ὅγμοστικῷ ποιητῇ Ἰωάννη τῷ Ζαμπελίῳ, ἡ περικλεής Κλοτίλδῃ Ταμβρόνη.

Καὶ ταῦτα ώς ἐν προλόγῳ.

II

Καὶ νῦν ἀναγράψωμεν διὰ βραχέων τὰ κλεινὰ δύνόματα τῶν δεσποινῶν ἐκείνων, αἴτινες μὴ ἀρκούμεναι εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς αὐτῶν περγαμηνάς περιέβαλον αὐτὰς διὰ τῆς τῶν γραμμάτων αἰγῆς. Βαρωνίς ἦτο ἡ κόρη τοῦ ὑπουργοῦ Νεκέρ, ἡ περιώνυμος τῆς Κορρίνης συγγραφεύς, κυρία Δὲ Στάλ. Μαρκησία ἡ Μαριάννα Φλωρέντζη-Οὐάδικτων, ἡ διὰ τοῦ ἐγκρίτου αὐτῆς : Περὶ ἀθανασίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς

*) Συνέχεια

συγγράμματος⁽¹⁾ κατησκεψένη φήμην. Πριγκίπισσα ή Βελγικούζω, ή καὶ εἰς Ἑλλάδα κατελθοῦσα καὶ ιστορικός ὁ οἶκος ἐξ οὐρανού, καὶ ὅμως δὲν ἀπηχίωσε τῶν γραμμάτων τὴν ἔρεαν πολλά, καὶ περὶ Ἀνατολῆς ἔπι, γαλλιστὶ συγγράψασα. Πριγκίπισσας ὡς αὐτώς καὶ η Μαρκαληνή, ητις ὅμως δὲν ἔλλον οὐρανού πολέμως μετέγένετο πανταχοῦ εὐρημάτων γνωστή· εἰναι δὲ τοῦτο τὸ Δόρα τοῦ Ιστριάς, ὅπερ ἔφερε γράφεις. Ἀρκοῦσα βεβαίως τιμὴ τῇ κυρίᾳ Γκυζέῳ ὅτι ητο τοιούτου ἀνδρός σύμβιος καὶ ἐτίμησε καὶ αὗτη τὸ ἵδιον αὐτῆς ὄνομα διὰ πολλών ποιημάτων, ὃν δύο ή Γαλλική Ἀκαδημεια ἔστεψε⁽²⁾. Καὶ η κυρία Δὲ Οὐέττη ἡδύνατο ν' ἀρκεσθῇ εἰς ὅπερ εἴχε πατρόθεν ὄνομα, θυγάτηρ οὖσα τοῦ Γκυζέῳ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἔζητησε νὰ προσθέσῃ διὰ τοῦ καλάμου εἰς τὸ ἐπιφανές τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου, ποιλὰ κήθολογικὰ πρὸς μόρφωσιν τῶν νεανίων δημοσιεύσασα. Δὲν ἔλεγθη καὶ δικαίως:

Les hommes font les lois,
Les femmes font les mœurs;

III

Οποῖον ὠραῖον βιβλίον θὰ ἡδύνατο τις νὰ συγγράψῃ ὑπὸ τὴν ἀπλῆν ταύτην ἐπιγραφήν: *Ἄλλογαν βασιλισσαί!* Όπόσον ἐν χρόνοις χαλεποῖς διὰ τὸ πνεῦμα, ως οἱ παρόντες, θ' ἀπεβαίνει τοῦτο παρήγορον τῷ ἀτυχεῖ τὰς διανοίας ἐργάτη, ἐνθυμιζόντων αὐτῷ ὅτι καὶ οἱ μαλλιλον διὰ τῶν μεγαλουργῶν αὐτῶν ἔργων φημισθεῖσαι βασιλισσαὶ ἐπεδίωξαν τὰ τῶν γραμμάτων στέμματα. *Ἄλλογαν βασιλισσαί!* πᾶσαι σχεδὸν καὶ εὐρωπαϊκαί γάραι καὶ αὐτὴ ἔτι η Ἀσία, θ' ἀντιπροσωπεύοντο ἐν τῇ διεθνῇ καὶ πνευματικῇ ταύτῃ τῶν γραμμάτων πινακοθήκη.

Ἡ ἀρχαία Ρώμη διὰ τῆς Συρίας Ιουλίας Δόμνας, τῆς φιλόσοφου, ως ἐκάλει αὐτὴν ὁ Φιλόστρατος, ὃν προέταξε νὰ μεταγράψῃ τὰς περὶ Τυανέως Ἀπολλωνίου τοῦ Δάμιδος Ἰειτριβάς: «καὶ τὰς ἐπαγγελίας αὐτῶν ἐπιμελεῖθηνται... καὶ γάρ τοὺς ρητορικοὺς πάντας λόγους ἐπήνει καὶ ἡσπάζετο⁽³⁾». Ἡ Πάλμυρα, ἡ τὰ ἑρείπεια τοιοῦτον ἐνέπνεον τῷ Οὐολνέῳ ιερὸν σεβασμόν, ὥστε ἀπεκαλύπτετο ἐνώπιον αὐτῶν—, τὴν περιώνυμον μαθήτριαν τοῦ Λογγίνου, τὴν Ἐλληνίδα τὴν παιδείαν, Συρίαν δὲ ἵσως τὴν ἐθνότητα, Ζηνοβίαν, ἣν ὁ ἄρριος Αὔρηλιανός, οὐδὲν σεβασθείς, οὔτε τὴν ἀνδρείαν, οὔτε τὰς γνώσεις, οὔτε τὴν ἔξαισιαν αὐτῆς καλλονήν, ἔσυρεν οπισθεν αὐτοῦ δεδεμένην γρυσαῖς ἀλύσεσιν, ἀς δύο Ηέρσαι ὑπεβάσταζον, κατὰ τὴν μυ-

(1) Della immortalità dell'anima umana, per la marchesa Marianna Florenzi — Waddington. Firenze, 1869.

(2) O Ecolier καὶ ai Lettres de Famille.

(3) Φιλοστράτου: Τὰ εἰς Τυαν. Ἀπολλων. III.

θώδη τὴν μεγαλοπρέπειαν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἰςօδον εἰς Ρώμην. Καὶ ὅμως η Ζηνοβία, καίπερ εἰς τοσοῦτον ὁδόντης περιελθοῦσα διὰ τῶν νικηφόρων αὐτῆς πολέμων ὡν αὐτοπροσώπως μετεῖγε τὰς στρατιὰς αὐτῆς διοικοῦσα, δὲν ἀπηχίωσε, — τὸ ξίφος εἰς καλαχύον μετατρέπουσα —, καὶ τῶν γραμμάτων τὴν αἰγλην, ἀγαθικάσας ταῦτα ἐπὶ τοῦ θρόνου διὰ συγγραφῆς: *Ἐπιτομὴ τῆς Ιστορίας τῆς Αλεξανδρείας, ἀπολεθείσης ἀνευχώς.* Τὸ δὲ Βυζαντίον, ὅπερ ἐιδέξατο τὴν Ρώμην καὶ τοσοῦτα συνετέλεσε διὰ τῶν ἐκείθεν φευγόντων Ἐλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Αριανηνησιν, μετ' ἔξογου ἐπιτυχίας θὰ παρίστατο διὰ τῶν δύο Εύδοκιῶν καὶ Ἀννης τῆς Κομνηνῆς.

Μεταχῶμεν εἰς τὴν Εσπερίαν, ἔνθα πλεονάζουσιν αἱ τὰ γράμματα καλλιεργοῦσαι βασιλισσαί. Ἡ Αύστρια ἐνθυμιζεῖ τὴν ἐπὶ ἀνευχήμασι περιώνυμον Μαργαρίταν (1480—1530), θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Α', ητις διάφορα κατέλιπε πεζὰ καὶ ἐμμετρεῖ ποιήματα καὶ περὶ ής ἐγράψη: «Elle fut pour les Peys Bas ce que Francois 1er fit pour la France; jamais princesse ne fit plus de bien aux lettres et ne recompensa mieux ni plus noblement ceux qui les cultivaient⁽¹⁾». Διάσημος δὲ ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο η Μαργαρίτα τῆς Αγκουλέμης (1492—1539), η Μαργαρίτα τῶν Μαργαριτῶν, πεφημισμένη ἀσελφὴ Φραγκίσκου τοῦ Α', ητις συνέγραψε ποιήματα, ὃν τινα ἀσκητικά, ἐν πεζῷ λόγῳ δέ, καὶ ἀπομίνησιν τοῦ Δεκαημέρου τοῦ Βοκκανίου, τὸ *Ἐπιτάγμερον* ἦτοι: Διηγήματα τῆς βασιλίσσης τῆς Νανάρρας, πόνημα πλήρες εὐφυίας καὶ φαντασίας διῆν σύν διλίγα ἡντλησεν δ Λαφοντεῖος. Ἀλλὰ καὶ η τοῦ Φραγκίσκου θυγάτηρ, Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας καὶ δούκισσα τῆς Σαουσσίας ἡγάπησε τὰ γράμματα, ως δη πατήρ αὐτῆς, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διδαχθεῖσα τὴν τε ἐλληνικὴν καὶ λατινικὴν καὶ ἐγκρατεστάτη τῶν γλωσσῶν τούτων γενομένη. Προσεκάλεσεν ἐν τῷ τοῦ Τουρίνου πανεπιστημίῳ τοὺς μαθλούς διασήμους τῶν γρόνων ἐκείνων νομολόγους καὶ ὑπηρέτες δη προστάτες τῶν ποιητῶν καὶ τῶν λογίων, δι' δὲ καὶ ζῶσα καὶ θανοῦσα (1574) εὐγνωμόνως ὑπ' αὐτῶν ἐξυμνήθη. Τί δὲ εἰπεῖν περὶ τῆς ἐπὶ εὐφυίᾳ, παιδείᾳ καὶ ἐκτάκτῳ καλλιλογίᾳ πολυθρυλήτου ἐκείνης Μαργαρίτας τῆς Γαλλίας, βασιλίσσης τῆς Ναυάρρας, θυγατρὸς Ερρίκου τοῦ Β' καὶ Αἰκατερίνης τῶν ἀπὸ Μεδίκων, καὶ πρώτης συζύγου Ερρίκου τοῦ Δ'; Ἡτο ἔτι νεαρὰ κόρη, ὅτε δη τῆς Κρακοβίας ἐπίσκοπος ἦλθεν εἰς Ηλισίους, ἵνα ἀγγείλῃ τῷ δουκὶ τῆς Ἀνδεγαυίκης τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ εἰς

(1) Περὶ Michaud: Biographic Universelle, τομ. 27, σελ. Margarite de France.

τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας καὶ προξεφύνησε λατινιστὴ τὴν Μαργαρίταν, ἥτις παραχρῆμα ἀπεκρίνετο ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ τῷ ἵεράρχῃ εἰς ἔκκαστον ἀρθρὸν τῆς προσλαλίσεως αὐτοῦ, μετὰ θαυμασίας συνέσεως ἀπαντῶσα. Ἐπελεύτησεν ἡ Μαργαρίτα τῷ 1615 καταλιπούσα τερπνά τινα ποιήματα καὶ Ἀπομνημονεύματα, τὰ τῶν χρόνων ἐκείνων ἰστοροῦντα δι' ὃ καὶ πολὺ ἔχουσι τὸ διαφέρον. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ἀνοίκου μεταχρόνεως τοῦ μακαρίου Α. Σκαλιδίου δημωδῆς γενομένη *Reine Margot* τοῦ ἀειποτε ζῶντος καὶ τέρποντος Α. Δυνατός, σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μαρτύρου φίλου, εἰς οὐ τὴν ἐφημερίδα ἐν Πλαταιές «*Le Mousquetaire*» ἔσχον ἐπὶ δύο ἔτη, 1854 καὶ 1855, τὴν τιμὴν καὶ τὸ εὐτύχημα νὰ γράψω.

(Ἐπετει συνέχεια)

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

★ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΟΙ ★

ΟΙ ΖΗΛΙΑΡΕΣ ΑΔΕΡΦΕΣ *

'Ακούοντας αὐτὸς τὰ λόγια καὶ βάνοντας τὸ μαντήλι στὸν κόρφο του τράβησε καὶ πάνη πάγη κατὰ ἡλιοῦ, κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ. Βρίσκει τὸ κλεισμένο πατάλι μὲτη σιδηρένια τὴν θύρα, τὴν σφουγγίζει μὲ τὸ μαντήλι τῆς Λάμιας, ἀνοίγει ἡ θύρα, βρίσκει μέσα στὴν αὐλὴ τὸ λιοντάρι καὶ τ' ἀργί, ρίχνει ἐνα κεφάλι σφαγτοῦ στὸ λιοντάρι κι' ἔνα δεμάτιο χορτάρι στὸ ἄρνι, μπαίνει μέσα στὸ περιθόλι καὶ κάθει τὸ λουλούδι, ποῦ τοῦ εἴχε ζητήσει ἡ ἀδερφή του καὶ σ' ἔνα νέμα τοῦ ματιοῦ βρέθηκε στὴ θύρα τοῦ σπητού ποῦ βρίσκονταν ἡ ἀδερφή του. Χτυπάει τ' ἀγοίγει καὶ μπαίνει μέσα. Βλέποντας τὸ λουλούδι ἡ ἀδερφή του παραλόγησε ἀπὸ τὴν χαρά της, καὶ δεν κοιμήθηκε τὴν πρώτη νύχτα. Μίλι μέρα πέρασε δὲν πέρασε καὶ νά σου πάλε ἡ γριὰ μπροστά της, ἀποστελμένη ἀπὸ τές δυὸς ἀδερφές καὶ τὴν ρωτάει πάλε:

— Σούφερε, τσιούπρα μου, τὸ λουλούδι ἀπὸ τὸ περιθόλι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου :

— Μοῦ τῷφερε, βαθούλω μου.

— Μονάχα αὐτὸς σῶφερε;

— Τί ἄλλο, νὰ μῶφερνε;

— Τί ἄλλο, γὰ σῶφερνε!

— Τί λέσ αὐτοῦ, τσιούπρα μου !

'Αμ ! 'Ο προκομένος πάνη ποῦ πάγη ἐκεῖ, δὲν σῶφερνε καὶ τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου ; "Αν σῶφερνε τὸ μαντήλι, τσιούπρα μου... αὐτὸς θὰ είταν, ποῦ θὰ είταν πρᾶμμα !

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γριά, ἔφυγε. Τὸ βράδυ ποῦ ἥρθε ὁ ἀδερφός τῆς τὴν ηὗρε τὴν τσιούπρα πάλε πνιγμένη στὰ δάκρυα.

— Τί ἔχεις πάλε, (τὴν ρωτάει) ἀδερφούλα μου ;

— Τί ἔχω; (τοῦ ἀπολογιέται αὐτῆς). Πήγες τόσον τόπο γιὰ τὸ λουλούδι, τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου καὶ δὲν θέλησες νὰ μοῦ φέρης καὶ τὴν ἦδια τὴν Ωραία τοῦ κόσμου, νὰ τὴν ἔχω κι' ἔγω συντροφιά, ποῦ είμαι μοναχή ! "Αν δὲ μοῦ τὴν φέρης θὰ πιστέψω πῶς δέν μ' ἀγαπᾶς, ἀδερφούλη μου, καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου κι' ἀπὸ τὸν κακημό μου !

* Συνέχεια καὶ τέλος.

ποῦ εἶναι, πολὺ καλύτερο πρᾶμμα ἀπὸ τὸ λουλούδι, ποῦ μαραίνεται. "Αν δὲ μοῦ φέρης τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας τοῦ κόσμου, ἀδερφέ μου, θὰ πιστέψω, πῶς δὲ μ' ἀγαπᾶς... !

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, σὰ μικρὸ παιδί.

Τί νὰ κάνῃ ὁ καημένος ! 'Αναβαίνει τ' ἄλογο καὶ πάγη γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου. Πήγε τὸν ἔδιο δρέμο, ηὔρε τές ἦδες τές λάμιας κι' ἀπὸ τὴ μιὰ τὴ μεριά ως τὴν ἄλλη ἔφτασε στὸ παλάτι τῆς Ωραίας τοῦ κόσμου, σφούγγισε τὴ σιδερένια τὴν θύρα μὲ τὸ ἔδιο τὸ μαντήλι τῆς Λάμιας ἀνοίξε ἡ θύρα, μπήκε μέσα, ἔδωκε πάλε στὸ λιοντάρι τὸ κεφάλι τοῦ σφαγτοῦ καὶ στὸ ἄρνι τὸ δεμάτιο τοῦ χόρτου, ἀνέβηκε πάλη στὸ παλάτι, βρίσκει τὴν Ωραία τοῦ Κόσμου ποῦ κοιμῶνταν ἀπάνω σὲ χυροῦ κρεβάτι, ἔχοντας τὸ μαντήλι της στὴν ψηλά, τὸ ἀρπάζει καὶ γυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ στὴν ἀδερφή του.

Βλέποντας τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου ἡ ἀδερφή του χάρηκε καὶ καταχάρηκε καὶ δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ χαρά της, ἀλλὰ πέρασε-δὲν πέρασε μιὰ μέρα χαρούμενη καὶ νά σου πάλε ἡ ἔδια ἡ γριὰ παρουσιάζεται μπροστά της καὶ τῆς λέγει:

— Σῶφερε, τσιούπρα μου. τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας του Κόσμου, ὁ ἀδερφός σου ;

— Μοῦ τῷφερε, βαθούλω μου.

— Μονάχα αὐτὸς σῶφερε :

— Τί ἄλλο νὰ μῶφερνε ;

— Τί ἄλλο νὰ σῶφερνε ; "Αμ' ὁ προκομένος πάγη ποῦ πάγη, δὲν σῶφερνε καὶ τὴν κυρὰ τοῦ μαντηλοῦ, τὴν Ωραία τοῦ Κόσμου, αὐτὸς θὰ είταν ποῦ θὰ είταν ! ...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γριά ἔφυγε.

Τὸ βράδυ ποῦ ἥρθε ὁ ἀδερφός της τὴ βρίσκει πάλε σὲ κακὴ κατάσταση: πνιγμένη στὰ δάκρυα...

— Τί ἔχεις πάλε (τὴν ξαναρωτάει) ἀδερφούλα μου ;

— Τί ἔχω ; (τοῦ ἀπαντάει πάλε αὐτῇ) Πήγες τόσον τόπο γιὰ τὸ μαντήλι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου καὶ δὲν θέλησες νὰ μοῦ φέρης καὶ τὴν ἔδια τὴν Ωραία τοῦ κόσμου, νὰ τὴν ἔχω κι' ἔγω συντροφιά, ποῦ είμαι μοναχή ! "Αν δὲ μοῦ τὴν φέρης θὰ πιστέψω πῶς δέν μ' ἀγαπᾶς, ἀδερφούλη μου, καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου κι' ἀπὸ τὸν κακημό μου !

Κι' ἄρχισε πάλε νὰ κλαίη, σὰ μικρὸ παιδί.

Τί νὰ κάνῃ ὁ καημένος ; 'Αναβαίνει πάλε τ' ἄλογο καὶ τρέχει νὰ πάγη νὰ τὴν φέρη τὴν Ωραία τοῦ Κόσμου.

Πρῶτα-πρῶτα στέκεται στὴν πρώτη Λάμια, καὶ τῆς λέει, αὐτὸς κι' αὐτό, κι' αὐτή, τοῦ ἀπαντάει:

— Μπορεῖς, παιδάκι μου, νὰ πάξ πάλε, ὅπως ξαναπήγες ἀλλὰ δὲ σοῦ ὑποσχεύομαι ὅτι θὰ μπορέσεις ν' ἀποχτήσεις τὴν καρδιά τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου. Αὐτὸς δὲν είναι εύκολο πρᾶμμα. Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ κάνης τρόπο νὰ βάλῃς πρῶτα στὸ χέρι σου τὸ δαχτυλίδι τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου, γιατὶ σ' αὐτὸς κρέμεται ὅλη ἡ δύναμή της, κι' στεφα νὰ λογχιάσῃς νὰ πάρης αὐτή.

Τραβάει, τραβάει, τραβάει κατὰ ἡλιοῦ κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ καὶ φτάνει στὴ θύρα τοῦ Παλατιοῦ τῆς Ωραίας τοῦ Κόσμου, τὴ σφουγγίζει μὲ τὸ μαντήλι,